

for at sone en Skyld, der anes, om end ikke den kjendes, som Slægternes Arv til hvert Menneske.

Tag imod disse Gaver, som de kan falde sig, store og bitte smaa, kjære „Kv. og Samf.“, og send dem til Island med Hilsen fra danske Kvinder, der ønsker at indøve sig i lidt Fædrelandskjærlighed, før de erklæres politisk myndige.

Sig ikke; at der maa agiteres, før en saadan Tanke kan blive en Sag, og Sagen faa Fremgang, — at der maa dannes Komiteer, Kredse og hvad det nu altsammen hedder. Hvis Tanken er en, som Livet behøver, vil den fænge i Sindene, blot ved at nævnes, *hvis* Sindene er beredte for Tanken. Er de det ikke, er dog Tanken for god til at pylres frem til et svageligt Liv, den har Raad til at forgaa. Den vil kun dukke under for at opstaa paany i lykkeligere Form, naar Tiden til Fremgang for den er kommen.

De synes mig, „Kv. og Samf.“, selvskreven til at optage en Sag som denne, hvis den *kan* blive en Sag overhovedet. Bladet er vel kun lille, men Navnet er stort, og Navnet er jo fastholdt gennem de Smaakaars Tider. Jeg har forstaaet det saaledes, at der til Grundfond maa have en stor Tanke og et stort Maal, om ikke i Tiden, saa ude i Fremtiden. Hvis jeg har taget fejl og er gaaet forkert, hvis det er principmæssig Hensigt at arbejde for Kvinden først, for Kvinden sidst og for Kvinden alene, saa — nej, saa beder jeg dog ikke om Undskyldning. Det er Navnet, der har været det vildledende.

Frivillig Selvbeskatning er dog ellers ikke længer noget uset i Samfundet. Saavidt er vi alt nu, at Skattepligt lader sig opfatte ogsaa i Forbindelse med personlig Tilskyndelse. Man kan samle sig om at afstaa Mere af Sit, end Staten forlanger. Dette er lyse Tegn hos den levende Slægt, saa ufærdig den ogsaa er i sin Helhed. Men netop til den ufærdige Slægt har man Haab. Gryende Evner er godt Materiale at arbejde med; de voxer blot under Kravenes og Opgavernes Storhed.

Endnu er Erindringerne levende hos os fra det Kvindeliv, vi har ført. Vi kan vidne, at Glæden er stor ved at undvære for dyrebare Væsners Skyld. Det maa blive vor Sag, Kvindesagen, at indføre denne Glæde i Samfundet. Vi maa give vor Viden i Morgengave til det Samfund, der byder os til sig.

Vi kan vel kun gjøre lidt til at højne islandske Kaar. Praktisk set vil vor Smule Skillinger maaske hverken gjøre fra eller til. Men vi har vist Alle af Livet lært, at Kaarenes Byrde lettes, naar der kommer Glæde i Hjærtet. Selv om